

Avonlea – gondolatok

Az élet iskolája

írta Tóth Éva

A Váratlan utazás és Anne Shirley története azok közé a monumentális alkotások közé sorolhatók, melyek képesek megnyitni egy ablakot a szívekhez. Egy olyan világba repítenek, ahol sokan szeretnék leélni az életüket, és bár a XXI. század földhözragadttá tesz, mégis, azok alatt a percek alatt, amíg peregnék a képkockák, beleszövődök Avonlea fantáziavilágába vagy Zöld orom nyugalmába, feltöltődöm, erőt és hitet merítek. Hitet ahhoz, hogy az őszinte, tiszta szándék, az egymás iránt kimutatott, megélt élő szeretet még ma is csodákra képes, függetlenül attól, hogy milyen a jelen életünk színpadi háttere.

Tény, hogy az egyre gyorsabban modernizálódó világunkhoz igen nehéz alkalmazkodni, de hiába pörögnek körülöttünk az események, az ember ember marad... és bár a fizikai megfelelések elkerülhetetlenek az érvényesülésünkhöz, folyamatos fejlődésünkhöz, de az ember ember marad.

Belepillantva Avonlea és az ott lakók mindennapjaiba, esélyt kapunk önmagunk megismeréséhez is. Látva, hogyan változtak egymás és az események hatására a karakterek (Rachel Lynde és Marilla élethelyzetek által kialakult igaz barátsága, Hetty néni anyává válása), ugyanolyan élmény volt, mint végigkövetni a King gyerekek felnőtté válását, a családi sorsváltozásokat.

A történeteik, emlékeik sokasága egy saját világgá nőtték ki magukat.

Vajon a mi, saját világunk milyenné formálódhat, általunk...?!

Vannak olyan időszakok, amikor jó esetben, semmi mással nem kell törődnünk, „csak” azzal, hogy minél több és szebb emlékekkel zárjuk a vissza nem hozható szabad időszakokat, például egy nyaralást.

Fel sem fogjuk, hogy életünk eseményeivel milyen tanításokat keltünk életre. Önmagunk megismerése a világ megismerése, hosszú tanulmányút. Útmutatónak pedig egy ilyen filmsorozat képes jó irányba fordítani sorsunk hajóját.

De nehéz időszakok is feltűnnek útközben, amikor csak a tehetetlen düh felemésztő erejét érezzük, azt, hogy nincs az a közösség, ami segíthetne, inkább a kényszerhelyzet, kényszerismeretségek nehézségeit tápláljuk, ami többszöri ránézésre talán nem is olyan sötét verem.

Bárhova is visz minket az út, az idő telik... lassan ráébredtve, hogy együtt, minden könnyebb. Nem kell mást tennünk, mint elfelejteni egymás hibáinak felnagyítását, lerombolni a pletykavárákat és meglátni a másokban a jót.

Ilyen-olyan okoknál fogva, a sors összehoz más és más emberekkel, akikkel az esetleges kezdeti nehézségek után összetartunk, segítjük egymást, megvigasztaljuk... nevezhetjük bárhogy ezeket az „önvilágokat”, akár „Avonlea”, akár „munkahely”, „kórház”, „család”, mert a lényeg, hogy azért teremtettünk, hogy együtt legyünk, segítsünk és szeressünk.

Avonlea! – egy szó, mégis olyan érzelmeket szabadít fel, melyekről azt gondoltam, hogy a gyermekkor ártatlanságával együtt átalakultak vagy eltűntek belőlem. Megmutatja, hogy milyen fontos az idő és a tettek, rámutat, hogy a MA fontossága, a jövő távlata.

Vannak pillanataim, mikor megállok, behunyom szemeimet, és felidézem az Avonlea-sorozatok csodálatos dallamait, veszek egy mély, nyugodt levegőt, majd lassan kinyitom szemeimet, és azt veszem észre, hogy mosolygok.

A város, a benne élők a gyermekkoromra emlékeztetnek, a vidéki élet egyszerűségére, a táj ösztönző jelenlétére.

Emberi a megközelítése a családhoz, barátokhoz, a gyermekkorhoz. Mindeközben örök szerelmek tanúi lehetünk, igaz romantikáé, őszinte érzelmeké.

A Prince Edward-sziget lakóinak története megmutatja, hogy mi mindenre képes egy ember, és mi mindenre képes sok ember.

Felismerteti képességeinket, mely bízunk másokban, képes tisztelni, mások bosszantó szokásait viccesen felfogni, elfogadni, ezzel szerethetővé tenni bárkit!

Sok magas gondolat, tanítás megragadott, a legegyszerűbbektől a legfilozofikusabbakig.

Azt vettem észre, hogy természetes módon lettek mindezek életem szerves részei.

Sokszor azonosítom a környezetemben élőket a szereplőkhöz, Hetty néni reggeli zabkásaevő szokását magam is felvettem.

Ahogy a címben is írtam, „Avonlea-gondolatok”, vagy írhatnám azt is, hogy „Avonlea a fejemben”.

Anne történetei az írás-olvasás fontosságára is rámutatnak, melynek tükre lehet például egy kézzel írt levél vagy egy lelkünket kitaró regény.

Az emberek az írással, olvasással egymás társaivá válnak. Valami életre kel, mikor az ember hang nélkül is „hallja” a másik gondolatát, nagy adomány, egyfajta gondolatátvitel.

Mikor egy ember olvassa a másik sorait, magában szinte hallja az író gondolatait, nem a fülével, nem az érzékszerveivel, hanem minden kérdésünk forrásával, az élő lélekkel.

Bármit is írunk le, mondunk ki, előtte mindig megbeszéljük azt önmagunkkal. A lélek pedig irányít. De mi is irányíthatjuk azzal, hogy tápláljuk, fejlesztjük, vagy akár lezüllesztjük.

Az írások érzéseket generálnak bennünk. A lelki füleink hangot adnak az olvasottaknak, a fantáziánk képeket alkot, és kész is a csoda.

Számomra a legnagyobb csoda az Anne utolsó részében a végsőkéig táplált remény volt.

Hiába edzette az összes nyomorúságos fájdalommal együtt a háború, hiába lett egy szinten nyitott az új szerelemre, Jack Garrison oldalán... megmaradt a szemeiben az az apró fénypont, ami csak Gil szerelméért fénylett, és ami felerősödött, majd beragyogta a tábor minden zugát, mikor újra megpillantotta a katonák között.

A filmtörténet nagy jelenetei közé sorolandó ez a viszontlátás, szavak nélküli, beszélő tekintetekkel teli.

Ez közvetíti számomra, hogy nem az a cél, hogy megtanuljunk kezelni a „helyzeteket”, hanem hogy érezzük a társunkhoz tartozás szeretetét! A kulcs a mindenséghez, ha teljes szívünkben szeretünk!

A hétköznapi csodái rajtunk múlnak. Vannak dolgok, amelyek fejlődnek, és vannak, amelyek az örökkévalóságnak készültek, mint amilyen Anne és Gil szereleme, ezeket észre kell venni, és ha ez megtörtént, nem elengedni!

Lehetnek jó és rossz döntéseink, de szem előtt tartandó, hogy a döntés már gondolati formában is, egyenlő lelkünk tükörképével.

A rossz dolgok, kísértések jók lehetnek arra, hogy teszteljük magunkat.

Jó tulajdonságainkat ingyen kaptuk, és elvileg vissza is ingyen kéne adnunk, de ez csak álom. Az viszont nem álom, hogy milyen sokan összeroppannak a kudarcok súlyai alatt, és egykettőre kilátástalannak látnak mindent. Vagy egy olyan látszat miatt, amelyet a kísértés kínál, megindítják a bűnök lavináját, alulértékelik a családot, és magukat áldozatnak is érezve egyik rossz lépést lépik a másik után...

A ma emberére nagyon igaz a magányosság. Az olyan magányosság, amikor a valóságban sokan veszik körül az embert, de mégis... Az esetek 90%-ában „valami” miatt válunk olyanná, amilyenek nem szeretnénk lenni, és ebből sokszor nincs is visszatérés. A pont, ahonnan nincs visszaút...

Anne példája abban segít, hogy újra magunkra találjunk, hogy felfedezzük a bennünk rejlő ismeretlent, lehetőségeket, és rájövünk arra, hogy egy ember csak egy igaz életet élhet.

Azt mondják, a tekintetünkben látszanak a megélések.

Én minden egyes emléket, látványt, beleértve Lucy Maud Montgomery világát, a tekintetemben őrzök, szemeimbe zárok.

Lelkem Avonlea-ját hétköznapjaimban élem.